

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE

w KATOWICACH

40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

tel.: 32 255 – 27 – 75 fax: 32 251 – 86 – 72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO OŚ/41.9/378/2024/10135/RN

Katowice, dnia 04.08.2025r.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r. poz. 570) oraz art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r. poz. 572 z późn. zm.),

po rozpatrzeniu odwołania inwestora – (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej – reprezentowanego przez pełnomocnika radcę prawnego Pana Macieja Smolewskiego – zawartego w piśmie z dnia 15 maja 2024r., z tytułowanym: „Odwołanie od decyzji Nr 2/2024 Prezydenta Miasta Świętochłowice z dnia 26 kwietnia 2024r. znak EGO.6220.6.2021.IG.12”, od decyzji Naczelnika Wydziału Ekologii i Gospodarki Odpadami w Urzędzie Miasta w Świętochłowicach, działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Świętochłowice, Nr 2/2024 (Nr sprawy: EGO.6220.6.2021.IG.12) z dnia 26 kwietnia 2024r., o treści sentencji: „orzeka: Odmówić wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, ze względu na niezgodność lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego miasta.”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodniczący składu: Robert Nowicki (sprawozdawca)

Członkowie: Katarzyna Stebnicka

Kamila Kozłara

na posiedzeniu w dniu 4 sierpnia 2025r.

orzekło

uchylić w całości zaskarżoną decyzję
i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Uzasadnienie

Decyzją Nr 2/2024 (Nr sprawy: EGO.6220.6.2021.IG.12) z dnia 26 kwietnia 2024r., organ pierwszej instancji, w oparciu o art. 10 § 1 i art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2023r. poz. 775), oraz art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2023r. poz. 1094), po rozpatrzeniu wniosku inwestora – (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej – reprezentowanego przez pełnomocnika (...) – w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, orzekł jak wskazano na wstępie. W uzasadnieniu ww. decyzji organ pierwszej instancji przedstawił motywy wydanego w sprawie orzeczenia.

Od powyższej decyzji odwołanie w terminie złożył inwestor – (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej – reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego Pana Macieja Smolewskiego. W pisemnym odwołaniu (pismo z dnia 15 maja 2024r., z tytułowane:

„Odwołanie od decyzji Nr 2/2024 Prezydenta Miasta Świętochłowice z dnia 26 kwietnia 2024r. znak EGO.6220.6.2021.IG.12”, pełnomocnik odwołującej się strony wyraził niezadowolenie z rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji i zaskarżył je w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

- 1) przepisu art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na błędnej ocenie zebranych w sprawie dowodów w zakresie rodzaju planowanego przez odwołującą się stronę przedsięwzięcia, poprzez jego błędną interpretację i uznanie, że zawarte w tym przepisie pojęcia i definicje są tożsame z podobnymi pojęciami wskazanymi w ustawie z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane,
- 2) co łącznie doprowadziło organ pierwszej instancji do uznania, że w stanie faktycznym sprawy zaistniały przesłanki dla stwierdzenia, że planowane przed odwołującą się stroną przedsięwzięcie będzie stanowiło zakład związany z gospodarowaniem odpadami, a tym samym że w stosunku do planowanego przedsięwzięcia będzie mieć zastosowanie zapis § 5 pkt 3 lit. b uchwały Nr XXVIII/245/20 Rady Miejskiej w Świętochłowicach z dnia 23 czerwca 2020r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta, podczas gdy prawidłowa analiza zebranych w sprawie dowodów powinna prowadzić do konkluzji, że planowane przedsięwzięcie nie stanowi zakładu związanego z zagospodarowaniem odpadów, w związku z czym:

- 1) zapis § 5 pkt 3 lit. b ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie powinien w ogóle znaleźć zastosowania w przedmiotowej sprawie, zarówno w zakresie ogólnego zakazu działalności związanej z gospodarowaniem odpadami, jak i w zakresie nałożonych ograniczeń ilościowych takiej działalności w ramach przeznaczenia dopuszczalnego,
- 2) wobec uznania, że odwołująca się strona nie zamierza prowadzić zakładu związanego z zagospodarowaniem odpadów, planowana przez niego działalność, jako działająca w zakresie magazynowania, w sposób oczywisty mieści się w zakresie podstawowego przeznaczenia nieruchomości zgodnie z zapisami ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Wskazując na powyższe pełnomocnik odwołującej się strony wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i wydanie decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przez odwołującą się stronę przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik odwołującej się strony przedstawił swoje stanowisko w sprawie.

Pismem Nr EGO.6220.6.2021.IG.14 z dnia 29 maja 2024r. organ pierwszej instancji przekazał ww. odwołanie do organu odwoławczego oraz przedstawił swoje stanowisko w sprawie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po analizie akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego stwierdza, co następuje:

Z akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego wynika, że inwestor – (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej, reprezentowany przez pełnomocnika (...), pismem z dnia 16 czerwca 2023r., z tytułowanym: „Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”, wystąpił do organu pierwszej instancji o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na zbieraniu odpadów w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego, na działce o numerze ewidencyjnym 655/116, obręb 003.

W treści ww. wniosku inwestor wskazał, że przedmiotowe przedsięwzięcie zaliczane jest do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 83 lit. a i lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, to jest: punkty do zbierania, w tym przedadunku: a) złomu, z wyłączeniem punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych (pkt 83 lit. a) i b) odpadów wymagających użycia selektywnego zbierania odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych (pkt 83 lit. b).

Do ww. pisma inwestor dołączył dodatkowe dokumenty, w tym: kartę informacyjną przedsięwzięcia, sporządzoną w dniu 14 czerwca 2023r.; 4 egzemplarze kopii mapy ewidencyjnej z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie; mapę ewidencyjną w skali 1:500; wydruk z ewidencji gruntów dla działki Nr 383/114; pełnomocnictwo udzielone (...) przez inwestora w dniu 2 lutego 2023r.; dowód uiszczenia opłaty skarbowej od ww. pełnomocnictwa, oraz dowód uiszczenia opłaty skarbowej za wydanie wnioskowanej decyzji.

Powyższe pismo wpłynęło do organu pierwszej instancji w dniu 16 czerwca 2023r. i z tym dniem zostało zainicjowane postępowanie administracyjne w sprawie.

Obwieszczeniem Nr EGO.6220.7.2023.IG.1 z dnia 23 czerwca 2023r. organ pierwszej instancji poinformował strony postępowania o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świątchłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, oraz o uprawnieniach stron wynikających z art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego.

Obwieszczeniem Nr EGO.6220.7.2023.IG.2 z dnia 5 lipca 2023r. organ pierwszej instancji poinformował strony postępowania o zebraniu wszystkich dowodów i materiałów w postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świątchłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, oraz o uprawnieniach stron wynikających z art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie, organ pierwszej instancji, decyzją Nr 5/2023 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.IG.3) z dnia 28 lipca 2023r. odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świątchłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, ze względu na niezgodność lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego miasta. W uzasadnieniu ww. decyzji organ pierwszej instancji przedstawił motywy wydane w sprawie orzeczenia.

Od ww. decyzji organu pierwszej instancji odwołanie w terminie złożył inwestor reprezentowany przez pełnomocnika (...), (pismo z dnia 24 sierpnia 2023r.).

Pismem Nr EGO.6220.7.2023.IG.4 z dnia 31 sierpnia 2023r. organ pierwszej instancji przesłał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do organu odwoławczego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po rozpatrzeniu ww. odwołania inwestora, reprezentowanego przez pełnomocnika (...), zawartego w piśmie z dnia 24 sierpnia 2023r., od decyzji organu pierwszej instancji Nr 5/2023 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.IG.3) z dnia 28 lipca 2023r., decyzją Nr SKO.OŚ/41.9/862/2023/19171/AK z dnia 2 października 2023r. orzekło o uchyleniu w całości zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji Nr 5/2023 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.IG.3) z dnia 28 lipca 2023r. i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. W uzasadnieniu Kolegium przedstawiło motywy wydane go rozstrzygnięcia, w tym wskazało występujące w postępowaniu uchybienia, które organ pierwszej instancji winien usunąć w toku ponownego rozpatrywania sprawy.

Ponownie prowadząc postępowanie w sprawie organ pierwszej instancji pismem Nr EGO.6220.7.2023.IG.5 z dnia 18 października 2023r. wystąpił do pełnomocnika inwestora o uzupełnienie karty informacyjnej przedsięwzięcia.

Pismem z dnia 8 listopada 2023r. pełnomocnik inwestora przekazał do organu pierwszej instancji aneks do karty informacyjnej przedsięwzięcia.

Pismem Nr EGO.6220.7.2023.IG.7 z dnia 17 listopada 2023r. Naczelnik Wydziału Ekologii i Gospodarki Odpadami w Urzędzie Miejskim w Świątchłowicach wystąpił do Wydziału Architektury i Gospodarki Przestrzennej tego urzędu o wydanie opinii w sprawie zgodności planowanego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta.

Pismem Nr AGP.6724.4.5.2023.MZ (l. dz.: 1283/2023) z dnia 22 listopada 2023r. Naczelnik Wydziału Architektury i Gospodarki Przestrzennej w Urzędzie Miejskim w Świątchłowicach udzielił wyjaśnień w sprawie oraz przedstawił stanowisko w sprawie.

Obwieszczeniem Nr EGO.6220.7.2023.IG.8 z dnia 27 listopada 2023r. organ pierwszej instancji poinformował strony postępowania o zebraniu wszystkich dowodów i materiałów w postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świątchłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, oraz o uprawnieniach stron wynikających z art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie, organ pierwszej instancji, decyzją Nr 9/2023 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.IG.10) z dnia 13 grudnia 2023r. odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świątchłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, ze względu na niezgodność lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego miasta. W uzasadnieniu ww. decyzji organ pierwszej instancji przedstawił motywy wydane w sprawie orzeczenia.

Od ww. decyzji organu pierwszej instancji odwołanie w terminie złożył inwestor reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego Pana Macieja Smolczewskiego (pismo z dnia 15 stycznia 2024r., zażytyłowany: „Odwołanie od decyzji Prezydenta Miasta Świątchłowice z dnia 13 grudnia 2023r. znak: EGO.6220.6.2023.IG.10”), (pismo z dnia 13 grudnia 2023r. znak: EGO.6220.6.2023.IG.10”).

Pismem Nr EGO.6220.7.2023.IG.12 z dnia 18 stycznia 2024r. organ pierwszej instancji przesłał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do organu odwoławczego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po rozpatrzeniu ww. odwołania inwestora, reprezentowanego przez pełnomocnika radcę prawnego Pana Macieja Smolczewskiego, zawartego w piśmie z dnia 15 stycznia 2024r., zażytyłowanym: „Odwołanie od decyzji Prezydenta Miasta Świątchłowice z dnia 13 grudnia 2023r. znak: EGO.6220.6.2023.IG.10”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr 9/2023 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.IG.10) z dnia 13 grudnia 2023r., decyzją Nr SKO.OŚ/41.9/54/2024/1737/KS z dnia 1 marca 2024r. orzekło o uchyleniu w całości zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji Nr 9/2023 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.IG.10) z dnia 13 grudnia 2023r. i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. W uzasadnieniu Kolegium przedstawiło motywy wydane go rozstrzygnięcia, w tym wskazało występujące w postępowaniu uchybienia, które organ pierwszej instancji winien usunąć w toku ponownego rozpatrywania sprawy.

Obwieszczeniem Nr EGO.6220.7.2023.IG.11 z dnia 28 marca 2024r. organ pierwszej instancji poinformował strony postępowania o zebraniu wszystkich dowodów i materiałów w postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świątchłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, oraz o uprawnieniach stron wynikających z art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie, organ pierwszej instancji, decyzją Nr 2/2024 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.IG.12) z dnia 26 kwietnia 2024r.

orzekł jak wskazano na wstępie, z czym nie zgodził się inwestor reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego Pana Macieja Smolczewskiego, i w terminie złożył odwołanie, zawarte w piśmie z dnia 15 maja 2024r., zatytułowanym: „Odwołanie od decyzji Prezydenta Miasta Świętochłowice z dnia 26 kwietnia 2024r. znak: EGO.6220.6.2023.JG.12”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło następujący stan prawny odnoszący się do przedmiotowej sprawy:

Kolegium wskazuje, że w sprawie znajduje zastosowanie ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r. poz. 1112 z późn. zm.).

Kolegium wskazuje, że w sprawie znajduje zastosowanie ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r. poz. 1112 z późn. zm.).

Zgodnie z brzmieniem art. 59a ust. 1 pkt 2 ww. ustawy przystąpienie do analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza analizą zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte.

Zgodnie z brzmieniem art. 62a ust. 1 ww. ustawy, karta informacyjna przedsięwzięcia powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1, lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69, w szczególności dane enumeratywnie wskazane w tym przepisie.

W myśl postanowień ust. 2 ww. przepisu kartę informacyjną przedsięwzięcia podpisuje autor, a w przypadku gdy jej wykonawcą jest zespół autorów - kierujący tym zespołem, wraz z podaniem imienia i nazwiska oraz daty sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia.

Zgodnie z brzmieniem art. 71 ust. 1 ww. ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Zgodnie z brzmieniem art. 72 ust. 1 ww. ustawy wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 - 28, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu.

W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. - Prawo budowlane.

W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a.

Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczynają się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Przepis art. 74 ust. 1 ww. ustawy wymienia dokumenty jakie należy dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W myśl ust. 3 ww. przepisu, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Stosownie do brzmienia ust. 3a ww. artykułu stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wojt, burmistrz, prezydent miasta - w przypadku pozostałych przedsięwzięć (innych niż wymienione w punktach 1 - 3). Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 1a - 7 tego artykułu.

W myśl art. 79 ust. 1 ustawy przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 80 ust. 2 zdanie 1 ustawy właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia.

W myśl ust. 2 pkt 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać: w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy: 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji; 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1; 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86c ww. ustawy, wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019r.

poz. 1839 z późn. zm.).

Planowane przedsięwzięcie pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, w świetle zapisów ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, ustaleniu organu pierwszej instancji oraz wyjaśnień inwestora, zaliczane jest do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 83 lit. a i lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, to jest: punkty do zbierania, w tym przeładunku: a) złomu, z wyłączeniem punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych (pkt 83 lit. a) i b) odpadów wymagających uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych (pkt 83 lit. b).

Z przytoczonych powyżej przepisów prawnych wynika, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, w oparciu o przedstawione powyżej ustalenia faktyczne jak i obowiązujący stan prawny stwierdza, co następuje:

Kolegium wskazuje, że przeprowadzilo badanie wstępne ww. odwołania inwestora – (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej – reprezentowanego przez pełnomocnika radcę prawnego Pana Macieja Smoleczewskiego – zawartego w piśmie z dnia 15 maja 2024r., zatytułowanym: „Odwołanie od decyzji Nr 2/2024 Prezydenta Miasta Świętochłowic z dnia 26 kwietnia 2024r. znak EGO.6220.6.2021.JG.12”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr 2/2024 (Nr sprawy: EGO.6220.6.2021.JG.12) z dnia 26 kwietnia 2024r., i stwierdziło, że odwołanie to jest dopuszczalne.

Kolegium wskazuje również, że wyżej wymienione odwołanie zostało złożone w prawem przewidzianym terminie.

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego.

Sosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo (pkt 1)
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo (pkt 2)
- 3) umarza postępowanie odwoławcze (pkt 3).

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W myśl § 2a tego artykułu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w

decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.

W świetle § 2b tego artykułu przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4.

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 w artykule jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmernann, Głosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PJP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), uktierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji leżą niewątpliwie również zasady szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 kodeksu postępowania administracyjnego). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sponadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzje uchylające zaskarżoną decyzję i umarżającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzje kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego). Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego. Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego.

Przechodząc do merytorycznego rozpatrzenia odwołania inwestora – (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej – reprezentowanego przez pełnomocnika radcę prawnego Pana Macieja Smoleczewskiego – zawartego w piśmie z dnia 15 maja 2024r., zatytułowanym: „Odwołanie od decyzji Nr 2/2024 Prezydenta Miasta Świętochłowic z dnia 26 kwietnia 2024r. znak EGO.6220.6.2021.JG.12”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr 2/2024 (Nr sprawy:

EGO.6220.6.2021.IG.12) z dnia 26 kwietnia 2024r., którą tenże organ odmówił wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że raz jeszcze przeprowadziło postępowanie, w zakresie w jakim postępowanie to przeprowadził organ pierwszej instancji.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że zaskarżona i wyżej opisana decyzja organu pierwszej instancji Nr 2/2024 (Nr sprawy: EGO.6220.6.2021.IG.12) z dnia 26 kwietnia 2024r., zawiera wady i nie może się ostać w obrocie prawnym. Została bowiem wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a kończący do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W związku z powyższym Kolegium postanowiło uchylić zaskarżoną i wyżej opisaną decyzję organu pierwszej instancji Nr 2/2024 (Nr sprawy: EGO.6220.6.2021.IG.12) z dnia 26 kwietnia 2024r., w całości i przekazać ww. sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, ponieważ zachodzą przesłanki wskazane w art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego, w świetle którego organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a kończący do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Wyżej opisana decyzja kasacyjna może bowiem zostać wydana wyłącznie w przypadku łącznego wystąpienia ww. dwóch przesłanek z art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego. Ustawodawca nie przewidział innych okoliczności pozwalających na wydanie takiej decyzji kasacyjnej, przy czym zakres czynności jakie w ramach postępowania odwoławczego może przeprowadzić organ odwoławczy określa przepis art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie bowiem z art. 136 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję.

W świetle § 2 tego artykułu, jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, organ odwoławczy może zlecić przeprowadzenie określonych czynności postępowania wyjaśniającego organowi, który wydał decyzję.

W myśl § 3 ww. artykułu przepis § 2 stosuje się także w przypadku, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie czterech dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

W myśl postanowień § 4 tego artykułu przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że organ odwoławczy nie może co do zasady prowadzić postępowania dowodowego zastępującego postępowanie dowodowe, które winien był przeprowadzić organ pierwszej instancji. W sytuacji, gdy organ pierwszej instancji orzekł pomimo tego, że nie dysponował niezbędnymi dowodami i dowodów tych nie przeprowadził, to w istocie nie nastąpiło rozpoznanie sprawy w rozumieniu merytorycznym w pierwszej instancji. Takiej wadliwości postępowania organ odwoławczy nie może

konwalidować, poza przypadkami wskazanymi w art. 136 § 1 – 3 kodeksu postępowania administracyjnego, ponieważ naruszyłby zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Nadto w świetle art. 136 § 4 kodeksu postępowania administracyjnego przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.

Kolegium wskazuje, że przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w szerszym zakresie niż dozwala art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego i zastąpienie w ten sposób organu pierwszej instancji w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozbawiłoby stronę prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy administracyjnej. Kolegium stwierdziło, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznym zakresie, a okoliczności wymagające wyjaśnienia mają kluczowe znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Nie może to nastąpić w uzupełniającym postępowaniu dowodowym, o którym mowa w zacytowanym powyżej art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego. W dalszej części uzasadnienia zostaną wskazane naruszenia, których dopuścił się organ pierwszej instancji oraz zakres sprawy konieczny do wyjaśnienia ze względu na jego istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Kolegium wskazuje, że postępowanie administracyjne jest zorganizowanym procesem stosowania prawa, które obejmuje następujące etapy:

1. ustalenie stanu faktycznego sprawy w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego,
2. wybór przepisów prawnego znajdującego zastosowanie w sprawie,
3. dokonanie interpretacji tego przepisu,
4. subsumcję faktów uznanych za udowodnione pod wybraną normę prawną,
5. ustalenie wiążących konsekwencji prawnych – wydanie rozstrzygnięcia.

Wszystkie opisane wyżej etapy procesu stosowania prawa winny być przeprowadzone z poszanowaniem obowiązujących i znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów prawnych; zarówno przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych. Zgodnie z art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy. Zasada prawdy obiektywnej zawarta w art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego i rozwinięta w innych przepisach kodeksu postępowania administracyjnego, w tym w przepisie art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, ma fundamentalne znaczenie dla prawidłowego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, które pozwoli dokonać subsumcji faktów uznanych za udowodnione pod stosowną normę prawną, a następnie doprowadzi do ustalenia konsekwencji prawnych tych faktów. Obowiązek wyczerpującego i rzetelnego zebrania materiału dowodowego związany jest z sytuacją procesową organu administracji publicznej, który jest „gospodarzem” postępowania i posiada duże uprawnienia w zakresie ukształtowania tego postępowania. W szczególności organ może w każdym stadium postępowania zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu. Natomiast obowiązek wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Negatywne konsekwencje zaniedbania należących do organu czynności dowodowych nie mogą obciążać strony. Wykonanie obowiązku wyczerpującego

zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza zatem, że zaskarżoną decyzją Nr 2/2024 (Nr sprawy: EGO 6220.6.2021.JG.12) z dnia 26 kwietnia 2024r., organ pierwszej instancji, w oparciu o art. 10 § 1 i art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, po rozpatrzeniu wniosku inwestora (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej – reprezentowanego przez pełnomocnika (...) – w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, odmówił wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”. W uzasadnieniu ww. decyzji organ pierwszej instancji przedstawił motywy wydane w sprawie orzeczenia.

Przechodząc do merytorycznego rozpatrzenia odwołania inwestora – (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej – reprezentowanego przez pełnomocnika radcę prawnego Pana Macieja Smolczewskiego – zawartego w piśmie z dnia 15 maja 2024r., zacytowanym: „Odwołanie od decyzji Nr 2/2024 Prezydenta Miasta Świętochłowic z dnia 26 kwietnia 2024r. znak EGO 6220.6.2021.JG.12”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr 2/2024 (Nr sprawy: EGO 6220.6.2021.JG.12) z dnia 26 kwietnia 2024r., którą tenże organ odmówił wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”. Kolegium wskazuje, że w aktach sprawy brak jest wykładu stron w postępowaniu. Z kolei w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji wskazał, że: „(...) Po stwierdzeniu kompletności wniosku i ustaleniu stron postępowania, pismem z dnia 23 czerwca 2023r. BE.6220.6.2023.JG.1 zawiadomiono strony o wszczęciu postępowania administracyjnego, zniwytującego do wydania niniejszej decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych. Art. 49 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. – kodeks postępowania administracyjnego mówi, że jeżeli przepis szczególny tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia, z wyjątkowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej. W tym przypadku przepisem szczególnym jest Art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, który wskazuje, że jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, do zawiadomienia stron innych niż, podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia stosuje się przepisy art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego. Art. 74 ust. 3a wyżej cytowanej ustawy określa, że stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz, podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariancie zaproponowanym przez wnioskodawcę (...). Przez obszar ten rozumie się przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu. Organ ustalając strony w locachym się postępowaniu oparł się na następujących, załączonych do wniosku o wydanie decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych dokumentach: – poświadczonych przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie oraz obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie; – wypisie z rejestru gruntów w postaci elektronicznej, wydany przez organ prowadzący ewidencję

gruntów, pozwalający na ustalenie stron. Na podstawie ww. dowodów za strony uznano wnioskodawcę oraz właścicieli działek położonych w odległości nie większej niż 100 m od granic terenu na którym planuje się realizację przedsięwzięcia. Zgodnie z załącznikiem mapowym do wniosku oraz wypisem z rejestru gruntów ustalono, że w przedmiotowym zakresie oddziaływania znajduje się działka o numerze ewidencyjnym 383/114, której współwłaścicielami są m.in. państwo: (w tym miejscu wymieniono z imienia i nazwiska 11 osób) i inni mieszkańcy budynku przy (...), mieszczącego się na tej działce. Każdy ze współwłaścicieli jest stroną w przedmiotowym postępowaniu administracyjnym. Liczba stron przekracza więc 10. W związku z powyższym, strony były zawiadamiane o czynnościach organów w przedmiotowym postępowaniu poprzez obwieszczenia. (...)”

Kolegium nie kwestionuje okoliczności, że w sprawie występuje więcej niż 10 stron, co ma wpływ na doręczanie korespondencji w sprawie, jednakże z akt sprawy, w tym z treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynika, by w toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją, organ pierwszej instancji prawidłowo ustalił krąg stron w tym postępowaniu. De facto organ pierwszej instancji ograniczył się wyłącznie do ustalenia 12 stron, włącznie z inwestorem, i na tym poprzestął swoje ustalenia w tym zakresie. Należy materiał dowodowy zebrany w sprawie i przekazany przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego nie pozwala na dokonanie ustaleń w tym zakresie, to jest w zakresie stron tego postępowania, gdyż go faktycznie prawie nie ma.

Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, że organ pierwszej instancji, w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją nie ustalił prawidłowo wszystkich stron postępowania i pominął wszystkie podmioty mające prawa rzeczowe do działek znajdujących się w zasięgu oddziaływania tego przedsięwzięcia, poza inwestorem i współwłaścicielami działki o numerze ewidencyjnym 383/114, których w części wymienił z imienia i nazwiska w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że organ pierwszej instancji naruszył wcześniej już przywołane przepisy postępowania administracyjnego, a to art. 7 i art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 80 tego kodeksu. Kolegium zwraca zatem uwagę, że organ pierwszej instancji prowadząc postępowanie jest zobowiązany do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy i ustalenia wszystkich okoliczności istotnych w danej sprawie. Kolegium wskazuje dalej, iż z mocy art. 77 § 1 w związku z art. 75 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego na organie administracji publicznej ciąży obowiązek wywyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego przy dopuszczeniu jako dowodu wszystkiego, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Powyższe zaś ma istotne znaczenie dla prawidłowego podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie. W myśl obowiązujących przepisów prawa obowiązek wszechstronnego zbadania sprawy spoczywa na organie wydającym decyzję. Organ ten powinien dokonać oceny całego zebranego w postępowaniu materiału dowodowego w tym przyjętego stanu faktycznego oraz wskazać z uzasadnieniem, którymi ustaleniami kierował się przy wydawaniu decyzji, a które okoliczności jako nieistotne pominął. Fakty, na których organ administracyjny oparł rozstrzygnięcie winny zostać w sposób niezbyty udowodnione. Zgodnie bowiem z art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego czy dana okoliczność została udowodniona. W wyroku z dnia 28 marca 2012r., sygn. akt: I OSK 563/11, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: „jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykliczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego, zgromadzonego i rozpatrzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekładowej treści.” (Lex Nr 1145120) (por.: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 lipca 1985r., sygn. akt: III SA 601/85). Kolegium raz jeszcze przypomina, posługując się przy tym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lutego 2018r., sygn. akt: II OSK

1903/17, w którym Sąd ten stwierdził: „Obowiązek rozpatrzenia całego materiału dowodowego jest związany ściśle z przyjętą zasadą swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów, aby nie przerodziła się w samowolę, musi być dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny, to jest po pierwsze – opierać się należy na materiale dowodowym zebranym przez organ, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach prawa. Po drugie ocena powinna być oparta na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego i po trzecie – organ powinien dokonać oceny znaczenia i wartości dowodów dla toczącej się sprawy, z zastrzeżeniem ograniczeń dotyczących dokumentów urzędowych, które mają na podstawie art. 76 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego szczególną moc dowodową. W końcu, po czwarte – rozumowanie, w wyniku którego organ ustala istnienie okoliczności faktycznych, powinno być zgodne z zasadami logiki. Jako dowolne należy traktować ustalanie faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego), a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonywującej treści (art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego) (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1994r., sygn. akt: III ARN 55/94, OSNAPiUS 1995, Nr 7, poz. 83). Przepis art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego nie wyznacza organowi administracji publicznej merytorycznych reguł oceny wyników postępowania dowodowego, co skłania do krytycznego orzecznictwo do wniosku, że przepis ten statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów. Jest ona przeciwieństwem legalnej (formalnej) teorii dowodowej, zgodnie z którą organ administracji publicznej jest związany przepisami prawa co do przyjęcia za miarodajne lub odrzucenia niektórych dowodów oraz przyznania pewnym dowodom wyższej mocy dowodowej przed innymi. (A. Wróbel, w: M. Jaskowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2000, s. 470). Organ administracyjny obowiązany jest rozpatrzyć nie tylko poszczególne dowody z osobna, ale wszystkie dowody we wzajemnej łączności. Swobodna ocena dowodów, aby nie przekształciła się w samowolę, musi być bowiem dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz zachowaniem reguł tej oceny (zob.: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 sierpnia 2014r., sygn. akt: I OSK 1427/13).”

Prawidłowe określenie strony podmiotowej postępowania wpływa na prawidłowość przebiegu tego postępowania. M. in. wyłącznie po prawidłowym ustaleniu wszystkich stron postępowania będzie możliwe zbadanie i ustalenie, czy w sprawie nie zachodzi przesłanka wyłączenia organu – co z punktu widzenia procesowego jest niezwykle istotne – a czego w postępowaniu nie wykluczył organ pierwszej instancji.

Nieprawidłowe określenie kręgu stron postępowania stanowi kwalifikowaną wadę procesową, która stanowi podstawę wszczęcia postępowania w sprawie wznowienia postępowania na wniosek strony w przypadku określonym w art. 145 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania administracyjnego lub stwierdzenia jej nieważności w sytuacji wskazanej w art. 156 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania administracyjnego, natomiast w postępowaniu odwoławczym uzasadnia uchylene w całości zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Uchybienia w tym zakresie muszą bowiem skutkować uchynieniem decyzji i przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji – ze wskazaniem, iż w tym zakresie postępowanie wyjaśniające należy ponownie przeprowadzić w całości.

Organ pierwszej instancji będzie zatem zobowiązany jeszcze raz przeprowadzić postępowanie wyjaśniające w tym zakresie i ustalić prawidłowo krąg stron przedmiotowego postępowania, a następnie zapewnić im czynny udział w postępowaniu.

Kolegium wskazuje dalej, że organ pierwszej instancji, odmowę wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji, uzasadnił niezgodnością planowanego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Stanowiska organu pierwszej instancji w tym zakresie na chwilę obecną organ odwoławczy nie podziela.

Wskazać należy, że planowane przedsięwzięcie pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, przewidziane jest do realizacji w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego na działce o numerze ewidencyjnym 655/116. Ww. działka znajduje się w obszarze dla którego obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru dla którego Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej w Świętochłowicach Nr XXVIII/245/20 z dnia 23 czerwca 2020r. (Dz. Urz. Woj. Śl. z dnia 26 czerwca 2020r. poz. 5054 z późn. zm.). Planowane przedsięwzięcie zostało zlokalizowane na terenie oznaczonym w ww. planie symbolem 4P/U i 6U. Zgodnie z zapisami § 3 lit. e ww. planu tereny oznaczone w planie symbolem U to tereny zabudowy usługowej, zaś w świetle zapisów § 3 lit. e ww. planu tereny oznaczone w planie symbolem „P/U” to tereny zabudowy produkcyjno – usługowej. W myśl § 2 pkt 9 ww. planu, ilekroć w dalszych przepisach niniejszej uchwały jest mowa o: terenach zabudowy usługowej – rozumie się przez to funkcje budynków i terenów – w niniejszym planie – głównie w dziedzinach: handlu, gastronomii, administracji (budynki administracyjne i biurowe), wymiaru sprawiedliwości, ochrony zdrowia i opieki społecznej, wychowania, kultury, nauki, szkolnictwa i oświaty, sportu i rekreacji, rozrywki, turystyki, usług pocztowych, rzemiosła, obsługi komunikacji, bazy logistyczne, wystawiennictwa, instytucji finansowych oraz ubezpieczeniowych, siedzib stowarzyszeń, związków, izb zawodowych i gospodarczych, jednostek projektowych, consultingowych, instytucji gospodarczych oraz innych, których powyższe grupy nie dotyczą bezpośrednio, a mają charakter usługowy; zaś w myśl pkt 11 tego przepisu ilekroć w dalszych przepisach niniejszej uchwały jest mowa o: terenach zabudowy produkcyjno-usługowej – rozumie się przez to funkcje terenów i budynków związanych bezpośrednio z istniejącą i planowaną produkcją, magazynowaniem, logistyką, usługami (z wyłączeniem usług publicznych). Zgodnie z postanowieniami § 19 ust. 1 ww. planu, dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1P/U, 2P/U, 3P/U, 4P/U, 5P/U, 6P/U, 7P/U, 8P/U, 9P/U ustala się:

1) przeznaczenie podstawowe: tereny zabudowy produkcyjno – usługowej;

2) w granicach terenu 4P/U dopuszcza się lokalizację zespołów parkingów, zespołów garaży również wielopoziomowych;

3) dla terenu 1P/U ustala się w ramach przeznaczenia podstawowego lokalizację inwestycji związanych ze składowaniem i gospodarowaniem odpadami;

4) w granicach terenów 1P/U, 2P/U dopuszcza się lokalizację urządzeń i obiektów związanych z infrastrukturą kolejową;

5) parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu:

a) maksymalna wysokość zabudowy – 25,0 m, maksymalna wysokość budynków 20,0 m,

b) geometria dachów: indywidualne rozwiązanie geometrii dachu,

c) wskaźnik intensywności zabudowy każdej działki budowlanej: od 0,1 do 1,8,

d) maksymalny wskaźnik powierzchni zabudowy dla działki budowlanej: 50 %

e) minimalna powierzchnia biologicznie czynna dla działki budowlanej: 15 %.

Natomiast stosownie do treści § 16 ust. 1 tego planu, dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1U, 2U, 3U, 4U, 5U, 6U ustala się:

1) przeznaczenie podstawowe: tereny zabudowy usługowej;

2) dla terenu 2U, 4U jako przeznaczenie dopuszczalne ustala się zabudowę mieszkaniową jednorodziną;

3) dla terenu 3U jako przeznaczenie dopuszczalne ustala się zabudowę mieszkaniową niskiej intensywności;

- 4) w granicach terenów 1U dopuszcza się lokalizację urządzeń i obiektów związanych z infrastrukturą kolejową;
 - 5) parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu:
 - a) maksymalna wysokość zabudowy:
 - dla terenów 2U, 3U, 4U, 6U – 14,0 m, maksymalna wysokość budynków 14,0 m,
 - dla terenów 1U, 5U – 20,0 m, maksymalna wysokość budynków 20,0 m,
 - b) geometria dachów: indywidualne rozwiązanie geometrii dachu,
 - c) wskaźnik intensywności zabudowy każdej działki budowlanej: od 0,1 do 1,5,
 - d) maksymalny wskaźnik powierzchni zabudowy dla działki budowlanej: 50 %,
 - e) minimalna powierzchnia biologicznie czynna dla działki budowlanej:
 - dla terenów 2U, 3U, 4U, 6U – 30 %,
 - dla terenów 1U, 5U – 15 %.
- W rozdziale 2 ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zawarto ustalenia ogólne dotyczące całego obszaru objętego planem. W § 5 tego planu ustalono, że: „W odniesieniu do środowiska naturalnego uściłona się:
- 1) niezalecane od zdefiniowanych ustaleń obowiązujących w zakresie ochrony środowiska są wymogi wynikające z przepisów odrębnych;
 - 2) nakazy:
 - a) docelowego odprowadzenia ścieków do kanalizacji sanitarnej, a wód opadowych i roztopionych zgodnie z obowiązującymi przepisami z zakresu ochrony środowiska,
 - b) podłączenia obiektów do istniejącej sieci ciepłowniczej lub uwzględnienie wymagań „Programu ochrony powietrza dla terenu województwa śląskiego mającego na celu osiągnięcie poziomów dopuszczalnych substancji w powietrzu oraz planu stężenia ekspozycji”, przyjętego uchwałą Nr V/475/2017 Sejmiku Województwa Śląskiego z dn. 18 grudnia 2017r., w tym wymagania zgodnie z uchwałą Nr V/361/2017 Sejmiku Województwa Śląskiego z dnia 7 kwietnia 2017r. w sprawie wprowadzenia na obszarze województwa śląskiego ograniczeń w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw (Dz. Urz. Wój. Śl. z dnia 12 kwietnia 2017r. poz. 2624).
 - c) ograniczenia wibracji do wartości dopuszczalnych na granicy użytkowanego terenu,
 - d) dla prowadzenia prawidłowej gospodarki odpadami obowiązują zasady określone w przepisach o odpadach.
 - e) w przypadku lokalizacji miejsc postojowych jako parkingów o powierzchni powyżej 0,1 ha uściłona się nakaz wykonania nawierzchni utwardzonej umożliwiającej odprowadzenie wód opadowych poprzez osadniki oraz separatory substancji ropopochodnych;
 - 3) zakazy:
 - a) prowadzenia działalności, której uciążliwości wykraczają poza granicę działki budowlanej, do której użytkownik posiada tytuł prawny, za wyjątkiem dopuszczonych zawartych w punkcie 4;
 - b) lokalizacji zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami, za wyjątkiem terenów PU, w obszarze których dopuszcza się magazynowanie odpadów z zastrzeżeniem zakazu lokalizacji zakładów związanych z recyklingiem – zakaz nie dotyczy terenu 1PU;
 - c) lokalizacji zakładów stwarzających ryzyko wystąpienia poważnych awarii;
 - 4) dopuszcza się:
 - a) realizację dróg publicznych, infrastruktury technicznej, w tym z zakresu łączności publicznej, mogących zawsze lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, pod warunkiem uwzględnienia wszelkich ograniczeń i spełnienia wymogów wynikających z przepisów odrębnych,
 - b) stosowanie urządzeń wykorzystujących odnawialne źródła energii o mocy nie przekraczającej 100 K W, za wyjątkiem urządzeń wykorzystujących moc wiatru,
 - c) realizację przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.
 - 5) W obszarze planu zlokalizowane są:
 - a) teren płytkiej eksploatacji, w obszarze którego uściłona się nakaz uwzględnienia aktualnych warunków geologiczno – górniczych,

b) strefa od zlikwidowanego szybu pokopalnianego, w obszarze której uściłona się nakaz uwzględnienia aktualnych warunków geologiczno-górniczych.

W ocenie Kolegium, aczkolwiek w ww. miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej w Świętochłowicach Nr XXVIII/245/20 z dnia 23 czerwca 2020r. brak jest definicji zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami, nie budzi wątpliwości fakt, że planowane przedsięwzięcie polegające na zbieraniu odpadów jest gospodarowaniem odpadami. W świetle bowiem zapisów art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2012r. o odpadach iktóre w ustawie jest mowa o gospodarowaniu odpadami – rozumie się przez to zbieranie, transport lub przetwarzanie odpadów, w tym sortowanie, wraz z nadzorem nad wymienionymi działaniami, a także późniejsze postępowanie z miejscami unieszkodliwiania odpadów oraz działania wykonywane w charakterze sprzedawcy odpadów lub pośrednika w obrocie odpadami.

Wątpliwości Kolegium budzi natomiast ustalenie organu pierwszej instancji, w świetle którego planowane przedsięwzięcie jest zakładem związanym z gospodarowaniem odpadami. Dokonując ustaleń w tym zakresie organ pierwszej instancji uznał, że w ramach planowanego przedsięwzięcia powstanie zakład związany z gospodarowaniem odpadami, co z kolei kwestionuje w toku postępowania odwoławczego się strona wskazując, że planowane przedsięwzięcie nie będzie zakładem związanym z gospodarowaniem odpadami lecz tylko działalnością w zakresie zbierania odpadów.

W tym zakresie, z uwagi na brak stosownych zapisów i definicji w treści miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jak również z uwagi na możliwą, w świetle m. in. stanowiska odwołującej się strony, interpretację zapisów tego planu oraz ustalenia odnośnie planowanego przedsięwzięcia, w ocenie Kolegium na chwilę obecną nie można jednoznacznie wskazać, że planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z zapisami ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej w Świętochłowicach Nr XXVIII/245/20 z dnia 23 czerwca 2020r.

Stanowisko organu pierwszej instancji w tym zakresie jest co najmniej przedwczesne i wymaga powołanej kompleksowej analizy przez organ pierwszej instancji.

Zdaniem Kolegium, w zaskarżonym rozstrzygnięciu organ pierwszej instancji nie zbadał oraz nie wykazał w sposób prawidłowy, że zaistniały podstawy do wydania decyzji odmawiającej wydania zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia z uwagi na niezgodność tego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że w tym zakresie organ pierwszej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego w celu prawidłowego zebrania całego materiału dowodowego w sprawie i dokonania wszystkich niezbędnych ustaleń w sprawie i tym samym naruszył wcześniej już przywołane przepisy postępowania administracyjnego, a to art. 7 i art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 80 tego kodeksu.

Zatem uchybienia w tym zakresie muszą skutkować uchyleniem decyzji i przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji – ze wskazaniem, iż w tym zakresie postępowanie wyjaśniające należy ponownie przeprowadzić.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Kolegium, na chwilę obecną organ pierwszej instancji nie wykazał niezgodności planowanego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej w Świętochłowicach Nr XXVIII/245/20 z dnia 23 czerwca 2020r. Tym samym Kolegium na chwilę obecną nie podziela poglądu organu pierwszej instancji w tym zakresie, a w takiej sytuacji odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji planowanego

przedsięwzięcia pod nazwą: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętchłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, jest nieuzasadniona na obecnym etapie postępowania i co najmniej przedwczesna – co wyżej wskazało.

Z uwagi na powyższe zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Ponownie rozpatrując sprawę organ pierwszej instancji będzie obowiązany do usunięcia tego uchybienia i dokonania prawidłowych ustaleń w sprawie.

W tym miejscu Kolegium wskazuje, iż w orzecznictwie sądowym zwraca się uwagę, iż wykładnia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, powinna odbywać się według tych samych zasad, jakie mają zastosowanie wobec innych aktów prawnych, a podmiotami uprawnionymi do jej dokonania są organy administracji i sądy administracyjne. Poza wypadkami, gdy rozumienie przepisów nie budzi wątpliwości, do interpretacji postanowień planu stosuje się więc metody właściwe dla wykładni aktów normatywnych (tak m.in.: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w z 12 października 2011r., sygn. akt: IV SA/Po 259/11 oraz Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 15 lipca 2016r., sygn. akt: II OSK 2775/14). W przypadku zatem, gdy interpretacja postanowień planu jest konieczna, powinna być dokonana z uwzględnieniem wykładni językowej (poprzez odkodowanie norm prawnych na podstawie znaczenia wyrazów i wyrażen zawartych w treści aktu prawnego, przy uwzględnieniu zasad gramatyki i składni językowej oraz zasad logiki), celowościowej i systemowej, mającej na względzie cel uregulowania i analizującej znaczenie zapisu planu zagospodarowania przestrzennego z uwzględnieniem pozostałych postanowień tego aktu prawnego (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z 10 listopada 2010r., sygn. akt: II SA/Gd 408/10). Przyjmuje się, że w pierwszej kolejności przy interpretacji zapisów planów miejscowych zastosowanie znajduje wykładnia językowa. A gdy uzyskane na jej podstawie rezultaty będą niewystarczające do kwalifikacji faktów oraz ustalenia normatywnych konsekwencji tej kwalifikacji, dopuszczalnym jest stosowanie innych reguł wykładni prawa. Okolicznością uzasadniającą odejście od sensu językowego przepisu jest przede wszystkim taki przypadek, gdy wykładnia językowa prowadzi do rozstrzygnięć, które w świetle powszechnie obowiązujących wartości mogą być uznane za rażąco niesłuszne lub niesprawiedliwe lub gdy sens językowy jest ewidentnie sprzeczny z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z 28 czerwca 2011r., sygn. akt: II SA/Lu 314/11). Przy wykładni postanowień miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy bowiem mieć na względzie maksymalną ochronę uprawnień właścicielskich (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 8 lutego 2013r., sygn. akt: II SA/Po 1006/12). Plan miejscowy upoważnia zaś jedynie do takiego rozstrzygnięcia, jakie wyraźnie wynika z jego treści tekstowej i graficznej. Wszelka rozszerzająca wykładnia planu na niekorzyść właścicieli nieruchomości byłaby sprzeczna z konstytucyjną zasadą ochrony prawa własności i stanowiłaby naruszenie ustaleń tego planu (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22 lutego 2011r., sygn. akt: II OSK 353/10). Ponadto, jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 2 lutego 2006r., w sprawie o sygn. akt: II OSK 490/05: „Zgodnie z zasadą „Złotego środka”, odzwierciedlającą najlepiej istotę konstytucyjnej ochrony prawa własności, postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nie powinny być interpretowane w sposób nadmiernie ograniczający prawa właściciela, ani w sposób nadmiernie rozszerzający istniejące ograniczenia praw właścicielskich, tak aby nie naruszać to istoty prawa własności”.

W świetle powyżej zaprezentowanego stanowiska orzecznictwa sądów administracyjnych i w oparciu o stan faktyczny sprawy, a także obowiązujące przepisy prawne organ odwoławczy stwierdza, że analiza zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, nie została przez organ pierwszej instancji dokonana w sposób wyczerpujący – co wyżej już zostało wskazane. Nie ujawniono bowiem w sposób przekonujący i świadczący o rzetelności prowadzonego postępowania dokonanej analizy motywów, którymi kierował się organ pierwszej instancji odmawiając

wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację planowanego przedsięwzięcia w tej konkretnej sprawie, w oparciu o przedstawione przepisy. Wywód zawarty w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie wykazuje zdaniem organu odwoławczego w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości niezgodności planowanego przedsięwzięcia z treścią postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jeżeli bowiem przepisy ustawy jako zasadę przewidują wydanie decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania, a odmowa wydania tej decyzji została potraktowana przez ustawodawcę jako wyjątek, to w przypadku stwierdzenia niezgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, niezgodność ta powinna zostać wykazana ponad wszelką wątpliwość. Zgodnie bowiem z zasadami wykładni przepisów prawnych, przepis o charakterze wyjątku podlega interpretacji ścisłej.

Nadto organ pierwszej instancji odstąpił od przystąpienia do badania meritum sprawy z uwagi na fakt wystąpienia w jego ocenie niezgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Wskazać należy, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 24 listopada 2017r., sygn. akt: IV SA/Wa 1743/17 (Lex Nr 2473723) trafnie podkreślił, że zasadnicze znaczenie dla tej kategorii spraw administracyjnych ma bezspornie zapis art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, w myśl którego właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Z powołanego przepisu wynika wymóg zgodności z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jest to podstawowe kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jedynie stwierdzenie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem, uprawnia organ administracji publicznej do wydania decyzji pozytywnej, po spełnieniu pozostałych wymogów wynikających z ustawy. A contrario, jeżeli przedsięwzięcie naruszałoby przepisy zawarte w planie miejscowym, organ byłby zobligowany do odmowy wydania wnioskowanej decyzji. Ocena zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego należy do organu wydającego decyzję i winna być dokonywana już na etapie wstępnym postępowania. Procedowanie co do meritum, w sprawie potrzeby ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia niezgodnego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, staje się bezprzedmiotowe. Wydawana jest wówczas decyzja odmowna. Z uwagi jednak na okoliczność, iż ocena zgodności planowanego zamierzenia inwestycyjnego z planem zagospodarowania przestrzennego okazała się w kwestii zgodnej ze standardami postępowania organ pierwszej instancji nie zbadał tej w kwestii zgodnej ze standardami postępowania dowodowego wyznaczonego zasadą prawdy obiektywnej, całe postępowanie administracyjne w sprawie, to jest etap wstępny, jak również badanie co do meritum – w przypadku stwierdzenia zgodności zamierzenia inwestycyjnego z planem zagospodarowania przestrzennego, musi być przeprowadzone od początku. Innymi słowy, z uwagi na błędą i przedwczesną ocenę tzw. kwestii wstępnej organ pierwszej instancji nie rozpoznał sprawy co do istoty.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że organ pierwszej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego w pełnym zakresie i w sposób prawidłowy czym naruszył wcześniej już przywołany art. 7 i art. 77 § 1 oraz art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego.

W tym miejscu Kolegium dodatkowo wskazuje, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 maja 2025r., sygn. akt: III OSK 622/25, wskazał, że: „(...) W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego znaczenie różnorodne, do powyższego zagadnienia w przedmiocie wyłączenia organu od rozpoznania niniejszej sprawy, pozostaje stwierdzenie organu odwoławczego co do niepełnej analizy zapisów planu miejscowego, (...) Przede wszystkim wskazać należy, że zarówno Sąd pierwszej instancji, jak i organ odwoławczy mieli podstawy, aby stwierdzić, że ustalenia faktyczne poczynione przez organ pierwszej instancji

są nie do końca prawidłowe i nie odpowiadają zebranym dowodom, zawartym w aktach administracyjnych. Organ pierwszej instancji nie przeprowadził wszechstronnego i kompletnego postępowania dowodowego i wyjaśniającego, spełniającego wymogi art. 7 i 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, z jednoczesną oceną zebranego materiału dowodowego, stosownie do reguł wskazanych w art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego. Prawidłowo Sąd pierwszej instancji wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż jak wynika z uzasadnienia decyzji organu pierwszej instancji, dokonując analizy zgodności planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przyjętego uchwałą Nr XLIII/1774/2022 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej z dnia 18 maja 2022r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Dąbrowa Górnicza dla terenów położonych w rejonie ulic: Koksowniczej, Zakładowej, Świerczyzna – Etap I (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2022r., poz. 3489), organ pierwszej instancji wziął pod uwagę jedynie zapis § 4 ust. 2 pkt 3 lit. d ww. planu miejscowego, jednocześnie analiza nie odnosiła się w żadnej części do zapisów § 8 ust. 3 planu dotyczących terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem INO, na którym położone są działki inwestycyjne (...). W tej sytuacji prawnej i faktycznej dokonanie na etapie postępowania odwoławczego kluczowych dla rozstrzygnięcia ustaleń, odnoszących się do zgodności przedsięwzięcia z ustaleniami planu miejscowego, (...), nie mogło nastąpić na etapie postępowania odwoławczego bez naruszenia zasady dwuinstancyjności postępowania (...).” (CBOS/A)

Z uwagi na powyższe zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Ponownie rozpatrując sprawę organ pierwszej instancji będzie obowiązany do usunięcia tego uchybienia i dokonania prawidłowych ustaleń w sprawie.

Z uwagi na powyższe Kolegium wskazuje dalej, że organ pierwszej instancji orzekając w sprawie nie wypełnił również wszystkich wskazań, co do dalszego prowadzenia postępowania zawartych w decyzji Kolegium Nr SKO.OŚ/41.9/54/2024/1737/KS z dnia 1 marca 2024r., którą Kolegium orzekło o uchyleniu w całości zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji Nr 9/2023 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.JG.10) z dnia 13 grudnia 2023r. i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji oraz w decyzji Kolegium Nr SKO.OŚ/41.9/862/2023/19171/AK z dnia 2 października 2023r., którą Kolegium orzekło uchylenia w całości zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji Nr 5/2023 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.JG.3) z dnia 28 lipca 2023r. i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. W uzasadnieniach ww. decyzji Kolegium przedstawiały motywy wydane rozstrzygnięcia, w tym wskazało na występujące w postępowaniu uchybienia, które organ pierwszej instancji winien usunąć w toku ponownego rozpatrywania sprawy – czego jednak do końca organ ten w sprawie nie uczynił.

Tym samym nie zostały wykonane przez organ pierwszej instancji zalecenia Kolegium co do dalszego prowadzenia postępowania w sprawie, zawarte w ww. orzeczeniu i są one nadal aktualne, co również uzasadnia uchylenie zaskarżonej decyzji tego organu w całości.

W ponownie prowadzonym postępowaniu organ pierwszej instancji winien zatem, w celu usunięcia ww. uchybienia, przeprowadzić postępowanie w sprawie zgodnie ze wskazaniami Kolegium zawartymi w ww. decyzjach Nr SKO.OŚ/41.9/54/2024/1737/KS z dnia 1 marca 2024r. i Nr SKO.OŚ/41.9/862/2023/19171/AK z dnia 2 października 2023r.

Kolegium wskazuje dalej, że organ pierwszej instancji w toku postępowania naruszył przepis art. 79a kodeksu postępowania administracyjnego oraz w związku z tym naruszeniem art. 10 § 2 i 3 tego kodeksu. Kolegium zauważa, że orzekając w sprawie organ pierwszej instancji nie dał szansy stronie – wnioskodawcy, na taką modyfikację wniosku, która uwzględniłaby argumentację organu pierwszej instancji w tym zakresie. Organ pierwszej instancji niewątpliwie naruszył tym samym przepis art. 79a kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie bowiem do treści § 1 tego artykułu, w postępowaniu wszczęłym na żądanie strony, informując o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, organ administracji publicznej jest

obowiązany do wskazania przesłanek zależnych od strony, które nie zostały na dzień wystąpienia informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem strony – co miało miejsce w tym zakresie. Przepisy art. 10 § 2 i 3 tego kodeksu stosuje się, z kolei zgodnie z § 2 tego artykułu, w terminie wyznaczonym na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, strona może przedłożyć dodatkowe dowody celem wykazania spełnienia przesłanek, o których mowa w § 1.

Przytoczony wyżej przepis stanowi uszczegółowienie zawartej w art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego zasady czynnego udziału strony w postępowaniu, a konkretnie wynikające z niej obowiązku umożliwienia stronie wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie dowodów, materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji. Na organ nałożony został dodatkowy obowiązek polegający na wskazaniu stronie zależnych od niej przesłanek, które nie zostały na dzień wystąpienia informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z jej żądaniem (por. F. Elżanowski (w.) R. Hausser, M. Wierzbowski (red.), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 2017, wyd. 4, str. 624). Przyjęte w art. 79a kodeksu postępowania administracyjnego rozwiązanie wznacza gwarancje pozytywnego rozstrzygnięcia sprawy przez ukierunkowanie czynności strony dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Organ obowiązany jest bowiem poinformować stronę o np. spełnieniu przesłanek, od których przepis prawa materialnego uzależnia nadanie uprawnień, zwolnienia z obowiązku. Przepis ten umożliwia stronie przedłożenie dodatkowych dowodów w celu wykazania spełnienia przesłanek uzasadniających wydanie decyzji zgodnej z żądaniem strony (por. B. Adamiak (w.) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 2017, wyd. 16, 508-509). Odpowiadać też należy, że ratio legis dodanego do kodeksu postępowania administracyjnego ustawy z dnia 7 kwietnia 2017r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 935) przepisu art. 79a jest zmobilizowanie organów administracji do wnikliwego badania merytorycznej treści żądań strony na wszystkich etapach postępowania wszczętego na żądanie strony i zapobieganie sytuacjom, w których strona dysponuje dodatkowymi dowodami na okoliczności istotne dla wykazania zasadności jej żądania albo może je łatwo uzyskać, a z powodu braku odpowiedniej wiedzy o potrzebnych dowodach bądź o sposobie oceny wcześniej przedstawionych dowodów – nie korzysta z takiej możliwości. Może to zapobiec wydaniu negatywnego rozstrzygnięcia w sprawie oraz zaskarżeniu decyzji przez stronę i przedstawieniu tych dodatkowych dowodów dopiero na etapie postępowania odwoławczego. W tym kontekście niewystarczające jest informowanie strony o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań (por. uzasadnienie projektu ustawy z dnia 7 kwietnia 2017r., Sejm VIII kadencji, druk sejmowy Nr 1183, dostępny na stronie internetowej Sejmu RP www.sejm.gov.pl). Powołanie konstrukcji obowiązku przewidzianego w art. 79a kodeksu postępowania administracyjnego z obowiązkiem ustanowionym w art. 10 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego wyraża się, po pierwsze, poprzez jednoczesną ich realizację w jednym zawiadomieniu kierowanym do strony, a po drugie – poprzez ustanowienie jednolitego terminu do zajęcia przez stronę stanowiska zarówno w kwestii zgromadzonego materiału dowodowego, jak i informacji organu sfornulowanej na podstawie art. 79a kodeksu postępowania administracyjnego (por.: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 1 lutego 2018r., sygn. akt II SA/Po 975/17 i powołane tam piśmiennictwo, dostępny na stronie internetowej Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Tym samym stwierdzić należy, że w trakcie postępowania organ pierwszej instancji naruszył zasady postępowania administracyjnego, a w szczególności wcześniej już przytoczone art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego, co wyżej zostało już przedstawione.

W ponownie prowadzonym postępowaniu organ pierwszej instancji winien ww. kwestie dogłębnie wyjaśnić.

Kolegium wskazuje również dalej, że do decyzji organu pierwszej instancji nie została dołączona charakterystyka przedsięwzięcia. Kolegium zauważa, że charakterystyka przedsięwzięcia – stosownie do treści przepisu art. 82 ust. 3 ww. ustawy – stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W świetle ww. przepisu jest zatem niezbędnym elementem każdej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, której wydanie było poprzedzone przeprowadzeniem oceny oddziaływania na środowisko.

W świetle powyższego również uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie odpowiada przepisom prawa. Nie zawiera ono bowiem prawidłowego uzasadnienia faktycznego w którym zostałyby przedstawione motywy wydanego rozstrzygnięcia i w którym zostałyby wskazany i oceniony całościowo materiał dowodowy zebrany w sprawie ani prawidłowego uzasadnienia prawnego decyzji i przez to nie może ono zostać uznane za prawidłowo sporządzone. Organ pierwszej instancji naruszył tym samym przepis art. 107 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie do treści art. 107 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego uzasadnienie faktyczne powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej; zaś uzasadnienie prawne powinno zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Organ pierwszej instancji nie dopełnił wymogów prawidłowego uzasadnienia decyzji, czym naruszył ww. przepis prawa.

Prawidłowe uzasadnienie decyzji administracyjnej konieczne jest zwłaszcza w kontekście zasady ogólnej postępowania administracyjnego ujętej w art. 11 kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z treścią tego przepisu organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwianiu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu.

Kolegium przypomina również, że zgodnie z treścią art. 8 kodeksu postępowania administracyjnego, organy administracji publicznej obowiązane są prowadzić postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, a w myśl art. 9 kodeksu postępowania administracyjnego, organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Działanie organu pierwszej instancji w tym zakresie wskazuje na naruszenie ww. zasad.

Kolegium zauważa dalej, że w podstawie prawnej zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji wskazał przepisy art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego, nie precyzując która z jednostek redakcyjnych ww. artykułu znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Poprzez niepełne wskazanie podstawy prawnej organ pierwszej instancji naruszył zatem art. 107 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 kwietnia 1999r., sygn. akt: III SA 8192/98, wskazał, że: „(...) Podstawa prawna decyzji administracyjnej musi być powołana dokładnie, a więc ze wskazaniem mających zastosowanie w sprawie przepisów zarówno prawa formalnego, jak i materialnego, wraz z powołaniem źródła jego publikacji. Decyzja, w której nie podano podstawy prawnej, jest wadliwa, nawet jeśli taka podstawa prawna w rzeczywistości istnieje.” (Lex Nr 46242). Ten sam Sąd w wyroku z dnia 10 października 2007r., sygn. akt: II GSK 177/07, wskazał, że: „(...) Podstawa prawna decyzji administracyjnej musi być powołana dokładnie, a więc ze wskazaniem mających zastosowanie w sprawie przepisów prawa materialnego i formalnego, wraz z podaniem źródła jego publikacji. W sytuacji gdy dany artykuł dzieli się na kilka ustępów, podzielonych również na litery, brak wskazania który z ustępów tego przepisu znajduje w sprawie zastosowanie, narusza ten wymóg (...)” (Lex Nr 399157).

W ponownie prowadzonym postępowaniu organ pierwszej instancji będzie zobowiązany uchybień to usunąć.

Kolegium zauważa również, że nowy tekst jednolity kodeksu postępowania administracyjnego został opublikowany w Dz. U. z 2024r. pod poz. 572 i został już

znowelizowany, co winien również uwzględnić organ pierwszej instancji ponownie orzekając w sprawie. Z kolei nowy tekst jednolity ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko został opublikowany w Dz. U. z 2024r. pod poz. 1112 i także został znowelizowany, co również winien również uwzględnić organ pierwszej instancji ponownie orzekając w sprawie.

Ponownie rozpatrując sprawę organ pierwszej instancji będzie obowiązany również do usunięcia tego uchybienia.

Mając na uwadze powyższe Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że w sprawie wystąpiło naruszenie przepisów postępowania, a koniecznie do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W takim przypadku, stosownie do postanowień art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. W świetle ww. przepisu prawa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji w sytuacji, gdy zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a koniecznie do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ drugiej instancji powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W związku z powyższym Kolegium wskazuje, że ponownie rozpatrując przedmiotową sprawę organ pierwszej instancji winien usunąć wszelkie uchybienia, które w niniejszej decyzji wskazał organ odwoławczy. Przy czym w pierwszej kolejności organ pierwszej instancji w toku ponownego rozpatrywania sprawy, powinien raz jeszcze zweryfikować i prawidłowo ustalić krąg stron postępowania. Następnie w trakcie ponownego prowadzonego postępowania organ pierwszej instancji winien raz jeszcze przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie wskazanym przez Kolegium. W trakcie postępowania powinien zapewnić stronom i ich pełnomocnikom czynny udział we wszystkich czynnościach w sprawie. W dalszej kolejności powinien zaś, w oparciu o całość materiału dowodowego zgromadzonego w trakcie postępowania, wydać rozstrzygnięcie w sprawie – biorąc pod uwagę brzmienie przepisu prawa materialnego lub procesowego, w oparciu o który wyda rozstrzygnięcie. W oparciu o dokonane ustalenia dowodowe powinien wydać rozstrzygnięcie zawierające wszystkie prawem wymagane elementy, w tym prawidłowe uzasadnienie faktyczne i prawne. W wydanym rozstrzygnięciu organ pierwszej instancji winien również wyjaśnić przesłanki, którymi kierował się przy jego podejmowaniu oraz ustosunkować się do wszelkich uwag podniesionych w trakcie postępowania a także prawidłowo określić podstawę prawną orzeczenia. W trakcie ponownego badania sprawy winien przeanalizować wszelkie uwagi podnoszone przez odwołującą się stronę i rozważyć je w wydanej przez siebie decyzji.

W toku ponownego rozpatrywania sprawy organ pierwszej instancji winien również zrealizować wskazania Kolegium co do dalszego prowadzenia postępowania w sprawie i usunąć uchybienia wskazane we wcześniejszych orzeczeniach Kolegium, to jest w decyzji Nr SKO.OŚ/41.9/54/2024/1737/KS z dnia 1 marca 2024r., którą Kolegium orzekło o uchyleniu w całości zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji Nr 9/2023 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.IG.10) z dnia 13 grudnia 2023r. i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia temu organowi oraz w decyzji Nr SKO.OŚ/41.9/862/2023/19171/AK z dnia 2 października 2023r., którą Kolegium orzekło uchylenia w całości zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji Nr 5/2023 (Nr pisma: EGO.6220.7.2023.IG.3) z dnia 28 lipca 2023r. i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia temu organowi – które na dzień dzisiejszy nie zostały usunięte.

Odnosząc się z kolei do treści odwołania inwestora – (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej – reprezentowanego przez pełnomocnika radcę prawnego Pana Macieja Smolczewskiego – zawartego w piśmie z dnia 15 maja 2024r., zatytułowanym: „Odwołanie od decyzji Nr 2/2024 Prezydenta Miasta Świętochłowice z dnia 26 kwietnia 2024r. znak

EGO 6220.6.2021.IG.12", od decyzji organu pierwszej instancji Nr 2/2024 (Nr sprawy: EGO 6220.6.2021.IG.12) z dnia 26 kwietnia 2024r., Kolegium zauważyło, że w części podzieliło argumenty zawarte w ww. odwołaniu. Przy czym podniesione w ww. odwołaniu argumenty i okoliczności dotyczące merytorycznego rozpatrzenia sprawy będą wymagały zbadania przez organ pierwszej instancji w ponownie prowadzonym postępowaniu. Z uwagi bowiem na naruszenie prawa, jakiego dopuścił się organ pierwszej instancji w toku postępowania, Kolegium nie ma możliwości wydania decyzji merytorycznej, lecz jest zmuszone do wydania decyzji kasacyjnej i uchylenia w całości zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. W ramach tego postępowania organ pierwszej instancji będzie zobowiązany do ponownego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, co już wyżej zostało wskazane. Ustosunkowanie się zatem do argumentów podniesionych w ww. odwołaniu na tym etapie postępowania byłoby wkraczaniem w kompetencje organu pierwszej instancji, który zobowiązany jest do przeprowadzenia ponownego postępowania wyjaśniającego w sprawie. Ustosunkowanie się do nich w postępowaniu odwoławczym oznaczałoby wkrócenie w kompetencje organu pierwszej instancji.

Dodatkowo wypełniając obowiązki informowania stron, zawarty w art. 9 kodeksu postępowania administracyjnego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, iż stosownie do art. 40 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego pisma doręcza się stronie, a gdy strona działa przez przedstawiciela – temu przedstawicielowi. Od dnia 11 kwietnia 2011r. art. 40 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego otrzymał brzmienie: „Jeżeli strona ustanowiła pełnomocnika, pisma doręcza się pełnomocnikowi. Jeżeli ustanowiono kilku pełnomocników, doręcza się pisma tylko jednemu pełnomocnikowi. Strona może wskazać takiego pełnomocnika” (zmiana dokonana na podstawie art. 1 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 3 grudnia 2010r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011r. Nr 6, poz. 18)). W aktach niniejszej sprawy znajdują się dwa pełnomocnictwa udzielone dwóm pełnomocnikom do działania w sprawie w imieniu inwestora – (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej. Kolegium doręcza zatem niniejszą decyzję radcy prawnemu Panu Maciejowi Smoleczkowskiemu – pełnomocnikowi inwestora.

Wobec powyższego należało orzec jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. a, b i c ww. ustawy oraz art. 85 ust. 3 tej ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczone na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r. poz. 935 z późn. zm.).

Wnieście sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego.
Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r. poz. 935 z późn. zm.).

CZŁONEK Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach	CZŁONEK Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach	CZŁONEK Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach
Robert Nowicki (na oryginalnie właściwy podpis)	Katarzyna Stebnicka (na oryginalnie właściwy podpis)	Kamila Koziara (na oryginalnie właściwy podpis)

Otrzymują:

1. Radca prawny Pan Maciej Smoleczewski – pełnomocnik inwestora – (...) z siedzibą w Rudzie Śląskiej
Adres dla doręczeń:
Kancelaria Radców Prawnych „IURATOR” T. Smoleczewski i Wspólnicy sp. j.
ul. Tysiąclecia 101; 40 – 875 Katowice
2. Pozostałe strony – w trybie art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko
3. Prezydent Miasta Świętochłowice
ul. Katowicka 54; 41 – 600 Świętochłowice
4. aa